

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***Spółki Akcyjnej w D. (dawniej: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w D.)***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 29 grudnia 2016 roku Nr (...)(...)

- zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 grudnia 2016 roku Nr (...)(...) w pkt 1. ten sposób, że przyjmuje, iż (...) Spółka Akcyjna w D. naruszyła obowiązek opisany w pkt 1 Decyzji w dniu 12 sierpnia 2015 roku;
- zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 grudnia 2016 roku Nr (...)(...) w pkt 2. ten sposób, że obniża nałożoną na (...) Spółkę Akcyjną w D. karę pieniężną do wysokości 10646,28 zł (dziesięć tysięcy sześćset czterdzieści sześć złotych dwadzieścia osiem groszy),
- znosi wzajemnie koszty postępowania między stronami.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 46/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 29 grudnia 2016 r., znak: (...)(...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 i art. 11 d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) w zw. z §5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r. Nr 133, poz. 924) oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w dniu 24 czerwca 2016 r. w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa z siedzibą w D. za niedostosowanie do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 – 31 sierpnia 2015 r. (art.

56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne), orzekł, że (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa z siedzibą w D. w dniach 10 – 12 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w miejscowości (...), gm. N., naruszyła obowiązek w zakresie dostosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i za to działanie, wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 80660 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa z siedzibą w D. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 23 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt 15 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne, poprzez nałożenie lary pieniężnej na podmiot inny niż przedsiębiorstwo energetyczne, podczas gdy kompetencje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki obejmują regulowanie działalności tylko przedsiębiorstw energetycznych a nie innych podmiotów;
2. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11d ust. 3 w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego w zw. z §5 pkt 1 w zw. z §9 w zw. z §10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, poprzez błędne uznanie, że powód jest podmiotem zobowiązanym do stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, podczas gdy w umowie kompleksowej nie określono wielkości mocy umownej ani mocy bezpiecznej, a tym samym ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej nie dotyczyły powoda;
3. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11d ust. 3 w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego, poprzez nałożenie kary pieniężnej z tytułu niestosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii w okresie od 10 do 11 sierpnia 2015 roku, podczas gdy w tym okresie ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego, a art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy nie przewiduje możliwości nałożenia kary pieniężnej w przypadku ograniczeń wprowadzonych na tej podstawie, zaś art. 11d ust. 3 Prawa energetycznego nie stanowi samodzielnej podstawy do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii;
4. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym ustaleniu stopnia szkodliwości czynu i uznanie go za znaczny, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przekroczenie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej miało charakter krótkotrwały, a dostosowanie się do nich w tym okresie z uwagi na proces technologiczny było niemożliwe i tym samym stopień szkodliwości czynu był znikomy;
5. naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego, poprzez błędne uznanie, że stopień szkodliwości działań powoda nie był znikomy, co skutkowało brakiem odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej;
6. naruszenie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego, poprzez błędne uznanie, że z uwagi na wprowadzenie ograniczeń w dostawie i poborze energii elektrycznej po raz pierwszy w sierpniu 2015 roku, nie ma możliwości oceny dotychczasowego zachowania powoda w aspekcie przestrzegania przepisów Prawa energetycznego i aktów wykonawczych, podczas gdy w stosunku do powoda nie było nigdy prowadzone żadne postępowanie dotyczące przestrzegania przepisów Prawa energetycznego i aktów wykonawczych, a tym samym okoliczność tę należało uwzględnić jako przemawiającą na korzyść powoda, co skutkowało nałożeniem kary w wysokości nieadekwatnej do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania powoda.

Odwołujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez umorzenie postępowania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, względnie poprzez odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, a w przypadku nieuwzględnienia któregoś z powyższych wniosków o obniżenie kary pieniężnej,

2. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna w D. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod pozycją 0000667523. Wcześniej przedsiębiorca prowadził działalność pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa. (k. 80-83 akt sprawy)

Przedsiębiorcę wiązała Z (...) S.A. kompleksowa umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji dla odbiorców grupy taryfowej A, B i (...). (k. 31-51 akt administracyjnych) Odbiorca – (...) S.A. w sierpniu 2015 roku miała ustaloną moc bezpieczną na wartość 1000 kW. (k. 92, 98-99 akt administracyjnych, zeznania świadka G. N. k. 87 akt sądowych)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku (...) S.A. w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości spowodowanych wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożeń bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy Prawo energetyczne i wprowadziły od godz. 10.00 ograniczenie w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (bezsporne)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku (...) S.A. powiadomiły Ministra Gospodarki o wystąpieniu zagrożenia, podjętych działaniach oraz zgłosiły konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy Prawo energetyczne. (bezsporne)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku (...) S.A. powiadomił powoda o wprowadzonych ograniczeniach w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i konieczności dostosowania się do nich. Zawiadomienia nastąpiły mailowo oraz telefonicznie. (k. 92-104 akt administracyjnych)

W dniu 11 sierpnia 2015 roku Rada Ministrów wydała rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136, wprowadzając ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 roku od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 roku do godz. 24:00. (bezsporne)

Ograniczenia w poborze energii miały obowiązywać w następujących okresach:

- 10 sierpnia 2015 roku od godz. 10:00 do godz. 22:00 – 20 stopień zasilania,
- 11 sierpnia 2015 roku od godz. 10:00 do godz. 13:00 – 19 stopień zasilania,
- 11 sierpnia 2015 roku od godz. 13:00 do godz. 15:00 – 17 stopień zasilania,
- 11 sierpnia 2015 roku od godz. 15:00 do godz. 17:00 – 15 stopień zasilania,
- 12 sierpnia 2015 roku od godz. 10:00 do godz. 13:00 – 16 stopień zasilania. (bezsporne)

Zarząd powoda w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku nie podjął decyzji o ograniczeniu poboru energii. (k. 6-8, 10-12 akt administracyjnych, zeznania świadka G. N. k. 86 akt sprawy) Przekroczenie dopuszczalnego poboru mocy przez Przedsiębiorcę wyniosło w dniach:

- 10 sierpnia 2015 roku – 16,399760 (MW w godzinie),
- 11 sierpnia 2015 roku – 6,9383900 (MW w godzinie),
- 12 sierpnia 2015 roku – 3,5487600 (MW w godzinie).

(k. 6-8, 10-12 akt administracyjnych)

Od 13 sierpnia 2015 roku powód przestrzegał ograniczeń w poborze mocy. Przedsiębiorca wystąpił o zwiększenie wartości mocy bezpiecznej, dostosował także swoje przedsiębiorstwo do ograniczeń w przyszłości. (zeznania świadka G. N., k. 86-88 akt sprawy)

W dniu 24 czerwca 2016 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął wobec powoda postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z podejrzeniem naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-3 akt administracyjnych)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak też zeznania świadka G. N., które są uznane prawdziwe, a strony także nie kwestionowały ich prawdziwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej możliwości ustalenia przez powoda popełnienia deliktu administracyjnego w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 roku. Sąd uznał zarzut określony nr 3) w odwołaniu za prawidłowy, co prowadziło do zmiany wysokości wymierzonej Przedsiębiorcy kary pieniężnej.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 3a) Prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3.

Art. 11 stanowi, że:

1. W przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo-energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła.

2. Ograniczenia w sprzedaży paliw stałych polegają na sprzedaży tych paliw na podstawie wydanych odbiorcom upoważnień do zakupu określonej ilości paliw.

3. Ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła polegają na:

- 1) ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej;

2) zmniejszeniu lub przerwaniu dostaw ciepła.

4. Ograniczenia wprowadzone na zasadach określonych w ust. 2 i 3 podlegają kontroli w zakresie przestrzegania ich stosowania.

5. Organami uprawnionymi do kontroli stosowania ograniczeń są:

1) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki - w odniesieniu do dostarczanej sieciami energii elektrycznej;

2) wojewodowie - w odniesieniu do paliw stałych oraz ciepła;

3) organy właściwe w sprawach regulacji gospodarki paliwami i energią, o których mowa w art. 21a - w odniesieniu do jednostek wymienionych w tym przepisie.

6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców.

6a. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, określa w szczególności:

1) sposób wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła, umożliwiający odbiorcom tej energii i ciepła dostosowanie się do tych ograniczeń w określonym czasie;

2) rodzaje odbiorców objętych ograniczeniami w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła;

3) zakres i okres ochrony odbiorców przed wprowadzonymi ograniczeniami w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła;

4) zakres planów wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła oraz sposób określania w nich wielkości tych ograniczeń;

5) sposób podawania do publicznej wiadomości informacji o ograniczeniach w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła.

7. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

8. Przedsiębiorstwa energetyczne nie ponoszą odpowiedzialności za skutki ograniczeń wprowadzonych rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 7.

9. Minister właściwy do spraw energii informuje niezwłocznie Komisję Europejską i państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym o:

1) wprowadzonych ograniczeniach, o których mowa w ust. 7, w zakresie dostarczania i poboru energii elektrycznej;

2) podjętych działaniach i środkach dla usunięcia stanu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, o których mowa w art. 11c ust. 2 i 3.

Zgodnie z treścią art. 11c ust. 3 „Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw energii oraz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach

w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7”.

Natomiast art. 11d ust. 3 stanowi, że „W okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia.”

W pierwszej kolejności, należy odnieść się do zarzutów powoda, w których podnosił, że nie jest przedsiębiorcą energetycznym wobec czego Prezes URE nie miał uprawnień do jego ukarania oraz, że nie był podmiotem zobowiązanym do stosowania się do ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Z zarzutami tymi zgodzić się nie można.

Skarżący nie wskazał na jakiej podstawie twierdzi, że kompetencje Prezesa URE obejmują jedynie regulowanie działalności tylko przedsiębiorstw energetycznych. Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 Prawa energetycznego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki realizuje zadania z zakresu spraw regulacji gospodarki paliwami i energią oraz promowania konkurencji. W przepisie brak jest ograniczenia działań Prezesa URE do przedsiębiorstw energetycznych. Jeżeli zaś art. 56 ust. 1 pkt 3a daje możliwość ukarania także podmiotów nie dostosowujących się do ograniczeń w poborze energii to, zdaniem Sądu wskazuje to, na możliwość ukarania przedsiębiorcy, który pobiera energię, nie będąc przedsiębiorcą energetycznym.

Podobnie brak jest podstaw do przyjęcia twierdzeń powoda, że w umowie kompleksowej nie zostały określone ani wielkości mocy umownej, ani mocy bezpiecznej, co miałyby prowadzić do tego, że ograniczenia w poborze energii przedsiębiorcy nie dotyczyły. Twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia już w samych zeznaniach świadka – G. N. – pracownika powoda, który zeznał, że zakład miał ograniczenie w poborze mocy przy 20 stopniu zasilania do 1 MW. Plan ograniczeń przedsiębiorca otrzymał od Operatora i dopiero po wydarzeniach w 2015 roku wystąpił o zwiększenie mocy. (k. 87) Wielkości mocy były określone w §1 załącznika A do umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucyjnych z dnia 29 sierpnia 2011 roku (k. 31 akt administracyjnych).

Zgodzić się należy z wywodami powoda, twierdzącego, że brak było podstaw do nałożenia na niego kary pieniężnej za nie dostosowanie się do ograniczeń w poborze energii za dni 10 i 11 sierpnia 2015 roku. Przytoczone wyżej przepisy prawa energetycznego nie dają podstaw do uznania, że czyn Przedsiębiorcy stanowi podstawę do przypisania mu popełnienia deliktu administracyjnego, a co najwyżej odpowiedzialności kontraktowej, co musiało by mieć podstawę w umowie między Operatorem a powodem.

Jak wskazano powyżej podstawą nałożenia na powoda kary pieniężnej może być naruszenie przez niego przepisów art. 11, 11c ust. 3 i 11d ust. 3 prawa energetycznego. W myśl art. 11d ust. 3 prawa energetycznego, w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Zdaniem Sądu, aby można było przypisać powodowi naruszenie tego właśnie przepisu, musiałby on stanowić podstawę wprowadzenia ograniczeń w odbiorze energii. Tymczasem, co jest bezsporne (...) S.A. wprowadziły ograniczenia na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 prawa energetycznego. Na tą podstawę wprowadzenia ograniczeń wskazał także Prezes URE w uzasadnieniu decyzji (wers 6 uzasadnienia decyzji). Tymczasem przepis ten nie stanowi podstawy ukarania w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 3a. Na powyższe zwróciło uwagę także piśmiennictwo. F. E. w komentarzu do Prawa Energetycznego („Prawo Energetyczne. Tom I. Komentarz do art. 1-11s” pod redakcją Mariusza Swory i Zdzisława Murasa, Wolters Kluwer 2016, wyd. 2, s. 1370) wskazał, że „Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 3a pr.en. karze pieniężnej podlega ten, kto „nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie (...) art. 11c ust. 3”. Przepis art. 11 ust. 3 pr. En. Nie stanowi tymczasem samoistnej podstawy do wprowadzenia ograniczeń, odsyłając w tym zakresie do trybu wprowadzenia ograniczeń określonego w art. 11 ust. 7 pr. En. Niewątpliwie mamy tutaj do czynienia z błędem ustawodawcy, który w normie art. 56 ust. 1 pkt 3a powinien był odesłać do art. 11c ust. 2 pr.en.” Jeżeli zaś ograniczenie w dniach 10 i 11 sierpnia 2012 roku zostało wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2, a nie dostosowanie się do tej normy nie jest penalizowane, to nie

można obecnie wywieść odpowiedzialności deliktowej Przedsiębiorcy z art. 11d ust. 3 prawa energetycznego. Ma rację skarżący podnosząc, że brak jest podstaw do stosowania w tym zakresie wykładni rozszerzającej. Przepis przewidujący możliwość nałożenia na podmiot sankcji karnoadministracyjnej wymaga precyzyjnego określenia przez ustawodawcę zasad i przesłanek odpowiedzialności. Przepisy o charakterze karnoadministracyjnym muszą być stosowane w sposób precyzyjny i jednoznaczny.

Mając powyższe na uwadze, wobec tego, że przepisy prawa energetycznego nie przewidują wprost odpowiedzialności za naruszenie ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 prawa energetycznego, brak jest podstaw do ukarania Przedsiębiorcy z tytułu niezastosowania się do ograniczeń w dostawie i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 roku. Dlatego też Sąd w punkcie 1 wyroku zmienił skarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił iż naruszenie miało miejsce jedynie w dniu 12 sierpnia 2015 roku. Wymierzona kara została zmniejszona odpowiednio do wartości przekroczonych w dniu 12 sierpnia.

Niewątpliwie Przedsiębiorca swoim zachowaniem naruszył ograniczenia w dostawie i poborze energii elektrycznej wprowadzone przez Radę Ministrów na podstawie rozporządzenie z dnia 11 sierpnia 2015 roku, określone w art. 11 ust. 7 prawa energetycznego. Zachowanie to jest niewątpliwie penalizowane na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 prawa energetycznego. Wprowadzone rozporządzeniem ograniczenia obowiązywały Przedsiębiorcę już w dniu 12 sierpnia 2015 roku i powinien się do nich zastosować, został o nich poinformowany już w dniu 10 sierpnia i niewątpliwie powinien się przygotować do wprowadzenia ograniczeń.

Odnosząc się do zarzutów określonych w punkcie 4, 5 i 6 odwołania, to o są one niezasadne odnośnie do naruszenia dokonanego przez powoda w dniu 12 sierpnia 2015 roku. Sąd podziela stanowisko pozwanego, podniesione w odpowiedzi na odwołanie, który wskazał, że wymiar kary był skrupulatnie miarkowany w oparciu o wytyczne ustawowe.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6 prawa energetycznego ustalając wysokość kary Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, w tym zeznania świadka G. N., nie mogą pozostawiać wątpliwości, że powód nie dochował należytej staranności wymaganej od przedsiębiorców. Jak wynika z zeznań świadka powód wiedział o wprowadzanych ograniczeniach w dostarczaniu i poborze energii, jednakże pracownicy Przedsiębiorcy nie mogli skontaktować się z osobą decyzyjną, która mogła zdecydować o odpowiednich ograniczeniach w zużyciu energii. Z uwagi na charakter przedsiębiorstwa bez zgody osoby decyzyjnej pracownicy nie podjęli odpowiednich czynności (k. 86-87 akt sądowych). Nie wypełniając obowiązku wynikającego z rozporządzenia powód musiał się liczyć z tym, że dokonuje naruszenia przepisów prawa, co spowoduje reakcję karnoadministracyjną Prezesa URE. Trudności w dostosowaniu się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, wynikające ze specyfiki funkcjonowania przedsiębiorstwa powoda powinny zostać wyeliminowane na etapie planowania i aktualizacji planu ograniczeń, co jak wynika z zeznań świadka zostało zrealizowane po zaistnieniu zdarzenia opisanego w skarżonej decyzji.

Sąd zgadza się z oceną pozwanego, iż czynowi powoda można przypisać znaczny stopień szkodliwości czynu. Działanie Przedsiębiorcy miało bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, co spowodowało realne zagrożenie bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju. Należy w tym wypadku mieć na uwadze całość przekroczeń w tym czasie i ich wpływu na całość systemu. Zagrożenie dostaw energii elektrycznej było realne i obejmowało terytorium całego kraju. Nawet niski stopień przekroczenia poboru mocy miało istotny wpływ na bezpieczeństwo systemu. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że brak było podstaw do skorzystania wobec powoda z możliwości odstąpienia od wymierzenia mu kary.

Mając na uwadze, że penalizacji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a podlegało jedynie zachowanie powoda w dniu 12 sierpnia 2015 roku, Sąd obniżył karę do przekroczenia, którego Przedsiębiorca dokonał w tym dniu. Wartość przekroczenia przez powoda dopuszczalnego poboru mocy w dniu 12 sierpnia 2015 roku wyniosła 3,5487600 MW w godzinie. Sąd podziela przy tym wartość mnożnika ustalonego przez Prezesa URE w oparciu o poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującej (1500 zł). Dokonane w ten sposób

obliczenie dało wynik 10646,28 zł i do takiej wysokości kara wymierzona przez pozwanego, została przez Sąd obniżona. Kara w tej wysokości mieści się w limicie określonym w art. 56 ust. 3 prawa energetycznego, nie wpłynie też na możliwości finansowe powoda. Wysokość kary gwarantuje osiągnięcie jej prewencyjnych i represyjnych celów. Stanowi realną dolegliwość dla podmiotu, mając zaś na uwadze dalsze działania powoda, zadziałała prewencyjnie dla zapobieżenia powtarzaniu się nagannego zachowania w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zdaniem Sądu właściwe było w przedmiotowej sprawie zastosowanie do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przepisu art. 100 k.p.c., który pozwala znieść wzajemnie między stronami koszty postępowania, w sytuacji gdy każda z nich uległa w jakiejś części swoim żądaniom.

SSO Dariusz Dąbrowski